

Episodi bèl·lic

per A. Artis-Gener

Quan vam anar a la guerra dúiem tanmateix un equip reduït: una escombra i uns espolsadors. No menytingueu, però, aquest gènere d'armes; és ben sabut que un cop d'escombra sàviament clavat atueix una bèstia grossa, sobretot si el cop se li venta pel costat del mànec. Els espolsadors, manejats amb aptesa, solen ser devastadors: cadascuna de les tires de pell actua com un fuet i, doncs, el cop de tralla múltiple fa autèntics estralls. Feia una tarda bonancenca i hi havia una deliciosa gasa musical envoltant: la ràdio destil·lava xocolata Schubert i la minyona, des d'un tercer o quart terme (la cuina i la rentada de vaixel·la) reeixia en una atenuada imitació de Sarita Montiel. La nena maldava per enfil·lar-se en una tenebrosa escala cromàtica i tots ens en ressentíem lleugerament, a partir del piano; la dona llegia Ray Bradbury, subjugada per una aventura banal entre el planeta 8=9Xm i el 433HH2, ambdós de la Gal·làxia Muguet. Jo cercava en les pàgines esportives del diari què havia decidit el destí respecte a la meva *quiniela*. De sobte es va trencar aquella santa pau. De bursada, per dir-ho escaientment.

—Una rata! —va cridar la meua dona, exagerada com pertoca.

—Una rata! —va corroborar la nena, des de l'ínestable observatori del tamboret del piano.

El ratolí —parla l'equànime— corria arribat al sòcol. Li vaig barrar el pas amb un peu mentre cuidava d'esclafar-lo amb l'altre, malèvolament alçat. Astutament, la meua dona li havia tallat la retirada per l'altra banda. I l'ene·mic es va refugiar al dessota del sofà.

Era la treva mentre no arribaven les armes. Va venir amb els reforços el tren d'exèrcit de la Montiel. Va donar l'escombra a la meua dona i a mi els espolsadors, en silenciós homenatge a la masculinitat. Vam romandre tensos durant uns minuts, a l'aguait. Ens vam passar en veu baixa la consigna, si·nopsi de l'ordre de batalla, compendiosa i, això no obstant, rotunda.

—Agafa l'escombra a l'inrevés —va ordenar l'estrateg en cap a la infanteria.

—No. Jo l'atueixo i tu el remates.

Un altre homenatge, doncs. Una variant en el desplegament que m'afavoria atorgant-me el dret del desenllaç. L'emboscat enemic no ensenyava l'orella, per ara. Vaig sortir de quatre grapes en patrulla de descoberta. Greu error: amb abandó de l'arma. No hi havia cap ratolí sota el sofà, comprovat plenament amb ambdós jocs d'ulleres, les de veure-hi de lluny i les de llegir. Vaig redactar immediatament el meu comunicat a la força expedicionària.

—Capgirem el sofà —va disposar la meua dona, nomenada Cap d'Operacions *sur le coup*.

No hi havia cap ratolí. La nena va interrompre els xisclets i va dir:

—S'ha ficat dins!

La tela estava esquinçada i l'enemic s'havia esmunyit entre les molles del sofà. El vam tombar i vam bombardejar intensament la plaça a cops d'escombra i d'espolsadors i d'una galleda misteriosament incorporada a la lluita. Assetjàvem la posició rebel i panteixàvem. Es va produir una llarga pausa que riscava de desmoralitzar-nos. Finalment, el ratolí va treure el cap per l'esquinc. Valent, això sí, va guaitar panoràmicament els nostres rengles, estudiant-ne el dispositiu bèl·lic. Mentre muntàvem les armes, sobtadament, va saltar del sofà i va passar veloçment entre les nostres cames. No vaig entendre com no l'havia negat amb la meua descàrrega d'adrenalina!

Va córrer pel passadís i es va refugiar a la cambra de bany. Vam establir un intens setge que cobria tota l'àrea, sense perdre de vista els accidents del terreny: lavabo, bidet, wàter i banyera. El foragitàvem d'un refugi i corria cap a un altre i vaig endevinar en els seus ulls esbatanats com un esguard d'indefensió, el qual, cal confessar-ho, em va estimular fortament. Burxàvem amb les armes, sortia i s'entaforava en una nova posició. Vam creure que estava perdut quan va anar a parar dins la banyera sense aigua. Provava de pujar per les parets esmaltades i relliscava dolorosament. Però encara no l'havíem arplegat de ple cap vegada. I, un cop més, va servir-se de la seva tàctica d'acabar el perill endinsant-s'hi: va saltar, va atènyer el pla de la banyera i novament va fugir entre els nostres peus. El vam perseguir ardidament. De nou a la sala, es va amagar darrera el piano.

Ens refèiem de les emocions i de l'esforç i novament esperàvem. Com que no sortia, vaig prendre un determini arriscat: enretirar el piano. Entre la minyona i jo ho vam fer; el vam deixar en un angle de quaranta-nou graus respecte al pla de la paret. I amb el moviment, vam premsar el ratolí entre el piano i el sòcol.

Una vegada més, guanyàvem els bons!

A. ARTÍS-GENER